

[A. M. Hansen.]

om, at naar vi igen kommer ind i normale Tider — og med saadanne Tider for Øje er jo hele Projektet udarbejdet —, vil Flyveruterne i stærkt øget Grad blive taget i Brug for Persontrafikken. Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Christiani siger, at de fleste kører med Toget, men det bliver alligevel særlig Varetransporten, der bliver Banernes Hovedopgave i Fremtiden, og her vil den ringe Forsinkelse, en saadan Ordning kan medføre, være af saare liden Betydning i Sammenligning med den Betydning, det vil have for de paagældende Egne at faa Ruten ført ad de gamle Baner.

Hvis man fører Ruten fra Nykøbing over Maribo, vil man opfylde et stærkt næret Ønske paa Lolland, og Lolland har, skønt en af Landets tættest befolkede og stærkest producerende Egne, i Sandhed været stiftmoderligt behandlet i banemæssig Henseende. Lejligheden burde sikkert nu benyttes til at tilvejebringe bedre Baneforhold, derved at Staten overtager Lollandsbanen og gør den Del af Banen, der forbinder Nykøbing og Maribo, til et Led i Rødby—Femern-Ruten.

Jeg beder den højtærede Trafikminister endnu en Gang at overveje, om ikke Gennemførelsen af dette store Projekt kan ske, uden at man behøver at anlægge hele den foreslaaede nye Banestrækning. At anlægge den foreslaaede nye Bane fra Nykøbing til Rødby Havn vil foruden de kolossale Udgifter, det medfører for Staten, betyde umaadelig store Ulemper for denne tætbefolkede Egns Beboere. Alle de Lodsejere, der faar deres Arealer delt, rammes særlig haardt. Saa vidt jeg kan se paa Kortet — det er muligt, at det vil vise sig ikke at være Tilfældet, det vil jeg haabe —, vil Banestrækningen skære ind gennem to af de store Udstykningskolonier paa Lolland. Hvad det betyder for disse mindre Ejendomme, som bliver ramt, bliver delt og skilt paa denne Maade, forstaar enhver.

Og saa er det endda saaledes, at den nye Bane ikke bringer dem en eneste Fordel. Jeg finder det helt urimeligt at lade en ny Bane gaa igennem en saa folkerig Egn uden et eneste Stop. Det siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, meget kategorisk — ja, jeg kunde næsten fristes til at sige overlegent —: „Denne Bane forudsættes ikke udstyret med Mellestationer til Betjening af Publikum, men kun med de til Driftens Afvikling nødvendige Krydsningsstationer.“ Dette finder jeg uholdbart. Ganske vist vil en saadan Rute daglig faa gennemgaaende Tog, der selvfølgelig

ikke skal standse ved Mellestationerne — det vil enhver være indforstaaet med —, men helt at afvise enhver Betjening af Egnens Befolkning, som jo dog skal have alle Ulemperne, mener jeg ikke kan forsvares.

Jeg beder om, at man i det kommende Udvalg kan faa Lejlighed til en indgaaende Drøftelse af disse Ting og af øvrige Enkeltheder i Lovforslaget, og at man vil behandle Lovforslaget ud fra det Synspunkt, at selv om Rødby—Femern-Ruten bliver anlagt med gennemgaaende kontinental Drift for Øje, bør der ved Planens Gennemførelse tages videst muligt Hensyn til de paagældende Egenes Behov. Ud fra dette Synspunkt kan jeg og mit Parti erklære os rede til at give Lovforslaget en velvillig Behandling.

Oluf Pedersen: Den Verden, vi lever i, er karakteriseret ved mægtige tekniske Fremskridt. Vi har set, at disse tekniske Fremskridt har skabt en rig Verden, men nægtes kan det ikke, at denne Rigdom er blevet slet fordelt. Med Fremskridtet er der fulgt Fattigdom, ikke som noget tilfældigt, men som et naturligt Resultat af en fejltagtig Lovgivning. Vi har faaet Fattigdom som et naturligt Resultat af en utidssvarende Lovgivning, og derfor har vi faaet Ledigang og Nødstilstand.

Naar man i Forbindelse med denne Lov taler om, at den beskæftigelsesmæssigt set skal være saa værdifuld, mener jeg mig forpligtet til at gøre opmærksom paa, at jeg ikke deler den Tro, at vi har Arbejdsløshed her i Landet, fordi der er for lidt Slid og Slæb. Jeg anser Arbejdsløsheden for en naturlig Folge af en slet og uretfærdig Fordeling af Livsgoderne, og skal den bekæmpes effektivt, sker det ikke ved at lave Love, der som den foreliggende skaber ny Beskæftigelse ad kunstig Vej, men ved at man sætter ind over for Monopoler og Særrettigheder. Det er der ingen, der bør overse, for det er nemlig en uomtvistelig Sandhed, der ikke ændres, fordi de, der har Monopolerne, der skaber Arbejdsløsheden, fortæller, at de kender Vejen til dens Afskaffelse. Vi andre kender ogsaa godt Højfinansens, enten den saa optræder som visse storindustrielle eller som en grevelig Faggruppe, der foregiver, at dette er den nye Tid. Dette er en sørgelig Misforstaaelse, og det synes jeg er naturligt at sige, netop naar vi staar ved Behandlingen af et Lovforslag, der paa en vis Maade begrundes paa samme Vis, som angives fra den Side.

Jeg synes, at netop det, at man søger at finde den Vej ud, er noget reaktionært